

nævnte, at, naar en Person en Gang havde faaet Eneret til et Varemærke, kunde ingen Andre faae Eneret til at benytte det samme. Da denne Tanke fremkom paa et tidligere Stadium af Forhandlingerne, yttrede den høitærede Indenrigsminister, at det var et Misbegreb, som man ikke tidligere havde haft Leilighed til at overtænke; men han mente dog — jeg sigter herved til den ærede Ministers Yttringer i Landstingstidende Spalte 212 — at der, saavidt han kunde se, ikke vilde være Noget til Ginder for, at det samme Mærke blev brugt af forskjellige Personer, men for forskjellige Sorter af Varer. — Paa et noget senere Standpunkt af Forhandlingerne i Landstinget modfattede den ærede Minister sig meget bestemt de Forslag, som vare bragte frem for at fyldestgjøre den Tanke, som jeg nævnte, nemlig at Varemærket blev nøiere knyttet til Personen, saaledes at naar en Mand først havde erhvervet sig Ret til et Varemærke, kunde ingen Anden erhverve Ret til at benytte det samme, og hvad der, om jeg har opfattet den ærede Ministers Yttringer rigtig, var afgørende for den ærede Minister — jeg sigter til de Yttringer, der findes i Landstingstidenden Sp. 242 — var, at man ved at gaa ind paa disse Forslag vilde komme dertil, at Lovforslaget blev meget afvigende fra, hvad der var gjældende i andre europæiske Lande. Den ærede Minister nævnedes England og Frankrig og flere andre Lande, men han lagde særlig Bægt paa den preussiske Forordning af 30te November 1874, med Hensyn til hvilken det i Lovforslagets Motiver siges, at det er den, som man fortrinnsvis har taget til Mønster. Den ærede Minister bemærkede paa det Sted, som jeg nævnte, at den Betydning, som var tillagt Varemærket, var ordret den samme, som var tillagt det i den preussiske Lovgivning, der udtrykkelig bestemmer, at ethvert Varemærke gjælder for en bestemt Varefort. Jeg har gjort mig bekendt med den preussiske Lov af 30te November 1874, og jeg har ikke kunnet komme til nogen anden Anskuelse, end at den ærede Minister rimeligvis har fortolket denne Lov en lille Smule for strengt i den Retning, som her er Tale om. Denne Lov begynder med i sin første Paragraf at stille den Bestemmelse i Spidsen, at en Næringsdrivende kan erhverve Eneret paa at benytte et Varemærke til Adskillelse af sine Varer fra andres Næringsdrivendes Varer. Det synes altsaa, som her mest er betonet, at Retten til at benytte et vist Varemærke nærmest knytter sig til den Person, som har erhvervet en saadan Ret. Nu staar der ganske vist i den paafølgende § 2, at den, som anmelder et Varemærke, tillige skal indgive en Fortegnelse, naar der, over den Vareart — det tydske Udtryk er „Warengeattung“ — til hvilken han vil benytte Mærket; men dette Udtryk, imod hvis Oversættelse som „Vareart“ jeg ikke skal have Meget at indvende, tror jeg, har en videre Betydning end den, som den ærede Minister har været tilbøjelig til at tillægge

det. Jeg opfatter det Udtryk noget anderledes, og naar jeg skulde oversætte det paa Dansk, vilde jeg kalde det den „Slags Varer“, som der er tale om, saa at Vedkommende, der anmelder et Varemærke, tillige skal anmeldes, til hvilken Slags Vare han vil benytte Mærket. Saaledes vil Udtrykket faae en mere amplek Betydning, og Mærket kunde benyttes til „Kolonialvarer“ eller „Sfenkramvarer“ eller andre Slags Varer, „Landbrugsprodukter“ f. Gr. Jeg tror, som sagt, at den ærede Minister har set lidt strengt paa Udtrykkene, og navnlig paa det, som jeg nævnte i den preussiske Lov. Jeg for mit Vedkommende kan ikke være af anden Anskuelse, end at man, naar man, saaledes som det var paataenkt af flere ærede Medlemmer i Landstinget, vil knytte Retten til at benytte et bestemt Varemærke til den enkelte Person, som først havde erhvervet det, saa vilde komme den preussiske Lov nærmere, saaledes som netop den ærede Minister ønsker, end man kommer ved at fortsaa Lovforslaget saaledes, som det, efter hvad jeg har omtalt, er blevet forstaaet under Forhandlingerne i Landstinget. Jeg har dernæst en Bemærkning at gjøre med Hensyn til Lovforslagets § 17. Det er i denne Paragraf og maaske ogsaa i § 18 — paa det sidstnævnte Sted er det dog ikke fuldstændig klart — men i hvert Tilfælde i § 17 forudsat, at der kan reises civilt Søgemaal i Henshold til denne Lov. Det forekommer mig, at det vilde være naturligt, om saadanne Søgemaal bleve henviste til de Domstole, som paafølgende Handelsfager. Det vilde ganske vist udenfor Kjøbenhavn ikke have nogen særlig stor Betydning, undtagen i hvert Fald med Hensyn til Hurtigheden af Sagens Fremme, da Handelsfager udenfor Kjøbenhavn behandles gjæsteretsvis; men i Kjøbenhavn vil det have temmelig stor Betydning, idet, som bekendt, Handelsretten her i hver enkelt Sag foruden en juridisk Formand bestaar af fire handelskyndige Medlemmer. I Sager, som der her kan være Tale om, vil der vistnok i høi Grad være Brug for merkantile Kundskaber, saa at det forekommer mig, at der er al Anledning til ved disse Sagers Bedømmelse at benytte saadanne Domstole, hvor man har handelskyndige Medlemmer. Endnu har jeg tilbage en ganske kort Bemærkning med Hensyn til, at det i § 20 er foreslaaet, at Straffelovens § 278 andet Stykke, første Punktum skal bortfalde, og i Stedet for synes Lovforslaget som et Slags Supplement at ville indsætte andet Stykke af Lovforslagets § 18. Jeg skal ikke komme meget langt ind herpaa, men jeg vil kun sige, at jeg maa fastholde, hvad jeg allerede tillod mig at udtale ved Sagens tidligere Behandling her i Thinget, at det forekommer mig i det Mindste at fortjene nogen Overveelse, om det ikke vil være forbundet med store Betænkeligheder saaledes at fjerne et Punktum midt ud af en Paragraf i Straffeloven, et Punktum, som staar i meget nøie Sammenhæng med de øvrige